

Ավետիք Իսահակյան

Մռայլ բանտիս նեղ լուսանցքից

Մռայլ բանտիս նեղ լուսանցքից
Աստղեր տեսա հեզաչյա,
Որ սրգավոր ու թախծալից
Նայում էին ինձ վրա:

Մայրըս, քույրըս միտըս ընկան,
Որ հայրերիս սուրբ հողում
Ինձ կրհիշեն ու լուռ կուլան
Աստղերի հետ հե՛զ, տըրտո՛ւմ ...

1896

Երևան